

A Fővárosi Ítéltábla dr. Erdélyi Leonóraügyvéd által képviselt felperesnek - dr. Békésiné dr. Tóth Ilonaügyvéd által képviselt alperes ellen, kártérítés iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2013. szeptember 10. napján kelt 68.P.21.029/2010/53. számú ítélete ellen, a felperes részéről 54. és Pf/3., míg az alperes részéről 55. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a felek a másodfokú eljárásban felmerült költségeiket maguk viselik.

Kötelezi a felperest 194.700 (százkilencvennégyezer-hétszáz) forint, míg az alperest 335.100 (háromszázharmincötezer-egyszáz) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéknek külön felhívásra az állam javára történő megfizetésére.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes keresetében gépjármű kötelező felelősségbiztosítás alapján a 2005. július 7. napján elszenvedett közlekedési balesetből eredő vagyoni és nem vagyoni kára megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az alperes a kártérítési felelősség és a térítési kötelezettsége fennállását nem, míg az egyes kárigényeket részben vitatta.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 20.917,205 eurót, valamint 20.000 euró után 2005. július 7. napjától,

77,205 euró után 2009. szeptember 18. napjától, míg 840 euró után 2010. október 1. napjától a kifizetésig járó, az Európai központi Bank által meghatározott referencia kamatláb szerinti törvényes kamatát. Kötelezte továbbá az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 147.431 forintot, valamint 106.664 forint után 2006. január 1. napjától, 2.127 forint után 2009. szeptember 18. napjától, míg 15.640 forint után 2012. október 4. napjától a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamatot. Kötelezte az alperest, hogy 2013. október 1. napjától kezdődően, véghatáridő nélkül fizessen meg a felperesnek havonta minden hónap 10. napjáig esedékesen gyógyszerköltség címén 73,77 euró kártérítést, valamint 2013. október 1. napjától véghatáridő nélkül fizessen meg évente rehabilitációs költség címén összesen 120 eurót, akként, hogy minden harmadik hónapban, a hónap 30. napjáig esedékesen 30 eurót teljesítsen. Az elsőfokú bíróság az ítéletet 6.039 euró tőke és annak kamatai, valamint a járadék formájában fizetendő kártérítés vonatkozásában előzetesen végrehajtandónak nyilvánította. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 365.738 forint, továbbá 832,2 euró perköltséget. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 141.400 forint perköltséget. Kötelezte az alperest 405.107 forint, a felperest 133.600 forint le nem rótt eljárási illeték megtérítésére, továbbá az alperest 264.128 forint, a felperest 132.065 forint állam által előlegezett költség állam javára történő megfizetésére.

Az ítélet indokolása értelmében a Ptk. 339. § (1)-(2) bekezdései, 345. § (1)-(4) bekezdései, a 346. § (1) bekezdése és az 559. § (1)-(4) bekezdései alapítják meg a kereset jogalapját. A fellebbezéssel támadott egyes kártételek vonatkozásában az alábbiak szerint döntött:

A lefolytatott bizonyítás eredményeként az elsőfokú bíróság a felperes nem vagyoni kártérítési igényét 20.000 euróban látta megalapozottnak. E körben hivatkozott arra, hogy a felperes idős kora ellenére aktív, tartalmas életet élt, a baleset következtében maradandó fogyatékossgában szenved, 53%-os egészségkárosodás következett be nála, életminősége jelentősen romlott, egészségi állapota negatív pszichikai változásokat is előidézett. A nem vagyoni kártérítés összegét az elsőfokú bíróság a felperes németországi állandó lakóhelyére figyelemmel az ottani ár-és értékviszonyok alapján állapította meg. A határozat indokolása szerint a felperes maradványállapotában nem szorul gondozásra, ezért a gondozási költség 4 hónap és 8 nap időtartamra volt indokolt. Annak összegét az elsőfokú bíróság az alperes által is elismert havi 25.000 forintban állapította meg. Háztartási kisegítő költségét az elsőfokú bíróság nem látta bizonyítottnak, tekintettel arra, hogy az nem volt megállapítható, hogy a felperes a balesetet megelőzően végzett volna háztartási munkát. Rehabilitációs járadék címén az elsőfokú bíróság havi 30 euróval és évi négy hónap kezeléssel számolva az ítélethozatalig lejárt járadékként 830 eurót, míg a jövőre nézve évi 120 eurót állapított meg. Ortopédiai cipő költségeként 15.648 forintot ítelt meg, míg a gyógyszerköltséget járadék formájában a jövőre nézve havi 73,77 euróban határozta meg. A perköltség viseléséről a Pp. 81. § (2) bekezdés alapján határozott.

A felperes elsőfokú ítélet elleni fellebbezésében annak részbeni megváltoztatását és az alperes kereset szerinti marasztalását kérte az alábbiak szerint. A gondozási

költség körében 2005. november 1. napjától 450 euró havi járadék megfizetését kérte, figyelemmel arra, hogy az ítélet nem tartalmazza a házból való kikísérés költségét, annak ellenére, hogy az a szakvélemény alapján is indokolt és azt már az előkészítő iratokban is kérte. Háztartási kisegítő címén 2005. december 1. napjától igényelt havi 128 eurót. E körben arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte kellőképpen, hogy a baleset folytán elvesztette annak a lehetőségét, hogy a háztartási munkákban részt vegyen. A rehabilitációs járadék címén megítélt összeget 2006. január 1. napjától havi 30 euróra kérte felemelni, figyelemmel arra, hogy havi egy kezelés indokolt, melynek átlagos költsége 30 euró kezelésenként. Az ortopédiai cipő körében előadta, hogy 2009. június 1. napjával merült fel annak szükségessége - méghozzá évente egy pár - azonban csak 2012. évben tudta megvásárolni, mivel korábban nem volt pénze rá. A gyógyszerköltség címén megítélt járadékot 2006. január 1. napjától kérte megállapítani, véleménye szerint ugyanis elegendő a gyógyszer szükségességét és árát bizonyítani, nem köteles a per teljes időtartamára számlákkal bizonyítani a tényleges kiadásokat, e körben hivatkozott az általános kártérítés szabályaira is.

Az alperes ítélet elleni fellebbezésében annak részbeni megváltoztatását, a nem vagyoni kártérítés 6.039 euróra történő leszállítását kérte. Előadása szerint a megítélt nem vagyoni kártérítés összege nyilvánvalóan eltúlzott, az elsőfokú bíróság nem értékelte a felperes idős korát és a baleset előtti természetes korokú betegségeit. Álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság amikor az összeg megállapításánál értékelte, hogy a felperes Németországban él, ennek ugyanis a kártérítés körében semmilyen jelentősége nincs, továbbá diszkriminatív eredményre vezetne más károsultakkal szemben. Hivatkozott továbbá arra is, hogy a németországi lakóhely éppen hogy kártérítési összeget csökkentő hatású, figyelemmel arra, hogy a megromlott egészségi állapot következményeinek elviselése köztudottan könnyebb Németországban.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében a felperes által fellebbezett marasztalási összegek vonatkozásában az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Rámutatott arra, hogy az elsőfokú bíróság részletes bizonyítást folytatott le, amely alapján helytállóan állapította meg, részben mérlegeléssel, részben az aggálytalannak elfogadott szakértői vélemény alapján, hogy az elutasított kereseti követelések vonatkozásában az alperest helytállási kötelezettség nem terheli.

A fellebbezések alaptalanok.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezéseket a Pp. 256/A.§ (1) bekezdés f) pontja alapján, a felek tárgyalás tartása iránti kérelmének hiányában tárgyaláson kívül bírálta el.

A fellebbezési eljárásban a kereset jogalapja és az alperes térítési kötelezettsége nem volt vitatott. E körben a másodfokú bíróság csak pontosítja az első fokú ítélet jogszabályi felhívását annyiban, hogy a Ptk. 339. § és 346. § rendelkezéseinek felhívását mellőzi. A felperest mint gyalogost érte a gépjárművel mint veszélyes üzemmel okozott baleset, ezért a kártérítési felelősség a Ptk. 345. § (1) bekezdésén

alapul.

Az első fokú ítéletnek a fellebbezésekkel nem támadott részét a Pp. 228. § (4) bekezdés alapján a másodfokú bíróság nem érintette, az első fokú ítélet megalapozottságát a fellebbezési kérelmekhez kötötten az alábbiak szerint bírálta el.

Nem vagyoni kár:

A nem vagyoni kártérítés jogalapja nem, kizárólag összecszerűsége volt fellebbezéssel támadott. Az elsőfokú bíróság a balesettel okozati összefüggésben a felperesnél jelentkező nem vagyoni hátrányoknál helyesen értékelte a felperes idős korát és ebből eredő természetes korokú betegségei mellett a baleset előtti aktív, fizikailag és szellemileg is tartalmas életét. Kellő súllyal vette figyelembe, hogy a perbeli baleset következtében a felperes élete jelentősen romlott, súlyos sérüléseket, agyrázkódást szenvedett, feje és végtagjai zúzódtak, a keményburok alatti bevérzés következtében műtéti beavatkozás ellenére is maradandó testi fogyatékoság alakult ki. Jelenlegi állapota: jobboldali végtagok petyhüdt bénulása és izomerejének gyengülése, a jobb oldali alsó és felső végtag izomzatának sorvadása, járásbizonytalanság, epilepsziás rosszullétek, valamint szorongásos neurózis. A kirendelt igazságügyi szakértő szerint a felperes össz-szervezeti egészségkárosodása 66%, melyből 53% baleseti eredetűnek tekinthető, azaz a felperesnek a balesetet követő egészségi állapota döntően a balesettel áll okozati összefüggésben. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság által megítélt 20.000 euró nem vagyoni kártérítés - amely a baleset bekövetkeztekori árfolyam szerint számolva 5.000.000 forint körüli összeg - a balesetkori ár- és értékviszonyokra is figyelemmel nem tekinthető eltúlzottnak, annak leszállítására kellő indok nem volt.

Gondozási költség:

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat a gondozási költség körében is helytállóan mérlegelte. A felperes kísérési költség címén határozott kereseti kérelmet az elsőfokú eljárás során nem terjesztett elő, egyúttal annak megítélése indokolatlan is lett volna. A 2013. február 12. napján tartott bírósági tárgyalásonigazságügyi szakértő egyértelműen úgy nyilatkozott, hogy a felperes egészségi állapotára figyelemmel képes tömegközlekedési eszközön önállóan utazni, kísérő igénybevétele számára nem szükséges. Ezért a felperes ezen a jogcímen kártérítést alappal nem igényelhet.

Háztartási kisegítő:

A felperes nem bizonyította, hogy a balesetet megelőzően a háztartási munkában részt vett volna; azokat a felperes felesége és esetenként bejárónő végezte. Ennek kiemelésével az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével vont következtetést arra, miszerint nem bizonyított a baleset következtében a háztartási munkák elvégzése kapcsán többletköltség felmerült, így e körben a felperes keresetét helytállóan utasította el az elsőfokú bíróság.

Az ítélet tábla a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel kiemeli, hogy önmagában a háztartási munka elvégzése lehetőségének a hiánya a vagyoni kár megtérítése

kapcsán irreleváns. Az alperes a Ptk. 355.§ (1) és (4) bekezdése alapján kizárólag a balesettel okozati összefüggésben ténylegesen felmerült kárt köteles megtéríteni.

Rehabilitációs költség:

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat e körben is okszerűen mérlegelte, abból helytálló következtetésre jutott. A felperes - általa sem vitatottan - a baleset bekövetkeztétől 2006 szeptemberéig jelentős részben Magyarországon tartózkodott a gyógykezelésekkel összefüggésben, ezért - figyelemmel arra, hogy magyarországi egészségbiztosítási ellátásban részesült - 2006. október 1. napjáig rehabilitációs költsége euróban igazolhatóan nem merült fel. A felek által sem kifogásolt szakértői vélemény alapján évente négy alkalommal, alkalmanként egy-egy hónap időtartamra indokolt a felperes rehabilitációja, melynek költsége - elfogadva a felperes által benyújtott összehasonlító árajánlatokat - havi 30 euró. A felperes ezt meghaladó igényét nem bizonyította a Pp. 164.§ (1) bekezdés alapján őt terhelő bizonyítás ellenére. Önmagában árajánlatok csatolása a rehabilitáció igénybe vételét nem támasztja alá. A Ptk. 355.§ (1) és (4) bekezdés alapján az alperes a ténylegesen felmerült költségek megtérítésére köteles. Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a felperes saját elhatározása alapján él Németországban úgy, hogy ott nem rendelkezik egészségbiztosítással. A magyar egészségbiztosítás alapján évente meghatározott számú rehabilitációra igényt tarthatna, amely számára külön költség felmerültét nem jelentené. Mindezek kiemelésével a felperes az elsőfokú ítéleti marasztalást meghaladó követelését felmerültében és összesszerűségében nem bizonyította, így további fellebbezése szerinti követelése alaptalan.

Ortopédiai cipő költsége:

Az elsőfokú bíróság széles körű bizonyítási eljárás eredményeként helytállóan állapította meg, hogy a felperesnek ortopédiai cipő költsége címén kizárólag 2009. június 9. napján merült fel költsége. Sem az ezt megelőzően, sem az ezt követően esetlegesen felmerült ilyen eredetű költségét a felperes nem igazolta, ezért az erre vonatkozó igényét alappal utasította el az elsőfokú bíróság.

A felperes a fellebbezésben előadott anyagi nehézségeit semmivel sem igazolta, valamint ez a körülmény a per adataival, így a felperes korábbi munkájára, továbbá a felperes és házastársa vagyonára vonatkozó előadásokkal ellentétben áll. A követelés összegére is figyelemmel az ortopéd cipő igénybe vétele és költsége tényleges felmerültének bizonyításában a felperes nem lehetett akadályozott.

Gyógyszerköltség:

Az elsőfokú bíróság a gyógyszerköltség vonatkozásában helytállóan értékelte az igazságügyi szakértő véleményét. A felperesnek a balesettel összefüggésben a Milgamma, az Adumbran és a Betahistin gyógyszerek szedése következtében merült fel költsége, azonban ezt csupán 2008. és 2013. évre vonatkozó számlákkal tudta igazolni, ezért a gyógyszerköltség visszamenőleges megállapítására nem volt lehetőség. A Ptk. 355.§ (1) és (4) bekezdés alapján a felperes a balesettel okozati összefüggésben felmerült, igazolt költségei megtérítésére tarthat igényt. A felperes nem volt elzárva attól, hogy a korábbi, 2013. évet megelőző esetleges kiadásait is

számlákkal igazolja. A felperes ezt elmulasztotta, ezért az erre vonatkozó kártérítési igény megalapozatlan.

Az ítéltábla a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel kiemeli, hogy a Ptk. 359. §-a szerinti általános kártérítés törvényi feltételei a perbeli esetben nem állnak fenn, figyelemmel arra, hogy a gyógyszerköltség mértéke pontosan kiszámítható. Az, hogy a felperes nem bizonyította, a gyógyszerek megvásárlásával a vagyonában csökkenés állt be, költsége merült fel, nem ad alapot általános kártérítés megítélésére.

A fentiek értelmében a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését a Pp. 256/A.§ (6) bekezdés alapján alkalmazandó 253. § (2) bekezdés szerint a Pp. 254.§ (3) bekezdés alkalmazásával indokai alapján helybenhagyta.

A felperes és az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért - figyelemmel arra, hogy a pernyertesség és pervesztesség aránya között nincsen számottevő különbség - a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban felmerült költségeiket a felek maguk viselik.

A tárgyi költségfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a felek a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján kötelesek megfizetni az állam javára, külön felhívásra.

Budapest, 2014. október 21.

. Németh László s.k.

a tanács elnöke

. Merőtey Anikó s.k.. Molnár Ágnes s.k.

előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

ódi Zsuzsanna

tisztviselő